

De paarse Madonna

(Künstlerpech)

Spannende en turbulente komedie in drie bedrijven

door
JÜRGEN BAUMGARTEN

vertaling
Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE PAARSE MADONNA - KÜNSTLERPECH** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JÜRGEN BAUMGARTEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: 2005 by JÜRGEN BAUMGARTEN

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Fabian Mulder - miskend landschapschilder, door een stomme grap van het ene moment op het andere een beroemd kunstenaar geworden

Adrie - z'n echtgenote, zich genoodzaakt ziende in zijn huid te kruipen en voor Umberto Pastellini te gaan spelen

Leona Klingendael - een zich enthousiast voor de kunst interesserende dame van de wereld, die bij Pastellini een schilderij in bestelling heeft

Georg - haar geliefde en tevens kunstcriticus, de scheppingen van de grote meester bestempelend als waardeloos geknoei

Bes van Goor - de in het appartement onder hen wonende nieuwe buurvrouw, die op het meest ongelegen moment kennis komt maken

Carol Havenith - journaliste van het Nieuwsblad; ze heeft lont geroken en komt nu om haar beroemde plaatsgenoot te interviewen

Jack Wilbrink - van de criminele recherche, belast met de opdracht de paarse madonna voor diefstal te behoeden

DECOR:

Het stuk speelt in het atelier van een schilder, er zijn geen tussentijdse decorveranderingen nodig en de toestand wordt beschreven, gezien vanuit de zaal. In de korte kant links voren een deur naar de slaapkamer. Links achter een oud legkastje, of zomaar een paar legplanken onder elkaar, waarop een aantal verfpotten, tubes, kwasten en penselen, het zogenaamde magazijn van de schilder. Daaromheen een gordijn, dat dichtgetrokken kan worden en waarachter zich een persoon kan verbergen. Deze ruimte kan ook terugliggen, dus op de plek waar anders een deurcoulisse gebruikt wordt. Dit magazijn wordt in de tekst aangeduid met "nis". Tussen

slaapkamerdeur en nis hangt een oningelijst klein schilderij, waarvan de kleur paars overheerst en waarin met veel goede wil iets van een madonna te ontdekken is. Maar erg belangrijk is dit niet. Van dit schilderij moet echter wel nog een tweede exemplaar voorhanden zijn. In de korte kant rechts voren deur naar de badkamer, die op het toneel naar achter opengaat. Hetzelfde geldt voor de deur ernaast, de eigenlijke voordeur, die op de gang uitkomt. In de brede achterwand helemaal rechts de deur naar de keuken, die ook naar het toneel toe geopend wordt, richting hoek rechts. Helemaal links deur naar het balkon. Deze is ook afgedekt met een gordijn, dat open- en dichtgetrokken kan worden. In het midden een groot dubbel raam, dat niet geopend hoeft te worden. Aan weerszijden daarvan hangen overgordijnen, die later dichtgetrokken moeten kunnen worden. Het raam moet een vensterbank hebben, diep genoeg om er een klein straalkacheltje op te zetten. Achter dit raam ziet men niets anders dan het dak van de belendende woning. Onder het raam staat een dekenkist, waarin een persoon moet passen. Het moet zó uitzien, alsof de kist vast aan de muur zit, c.q. er één geheel mee vormt. Er zijn geen meubelen, behoudens enkele stoelen, waarop schilderijen staan. Ook aan de muren hangen overal schilderijen, allemaal even abstract. (kunnen desnoods allemaal zelf gemaakt worden) In het midden van het vertrek staat een schildersezels, waarop een groot schilderij, net zomin om aan te zien. Ergens moet een platenkalender hangen van het jaar ervoor, alsook een zekering-kastje. In de achterwand is een stopcontact, dat alleen maar dient om er een stekker in te steken. Onnodig te zeggen, dat het hele atelier een rommelige indruk maakt.

EERSTE BEDRIJF

Het atelier ziet er nog rommeliger uit dan normaal, omdat overal dames- en herenkledingstukken rondslingeren, zowel boven- als ondergoed; het gordijn voor de nis is helemaal teruggeschoven, dat voor het balkon half; Fabian staat, in ochtendjas, van op afstand het schilderij te bekijken, dat op de schildersezal midden in het vertrek staat; dan gaat hij naar de nis, kijkt met dichtgeknepen ogen richting zaal, maakt blindelings een keuze uit de verfpotten, kiest vervolgens met gesloten ogen uit de pot met penselen een willekeurig, maar wel flink exemplaar, doopt dat in de pot, gaat ermee naar het schilderij toe, gaat er half met z'n rug naartoe staan, kijkt weer met gesloten ogen richting zaal en zet zo een willekeurige veeg op het doek.

Fabian: *(z'n werk van op enige afstand taxerend bekijkend)* Zie je wel. Ik wist, dat er nog iets aan mankeerde, maar nu is het perfect!

Adrie: *(op uit keuken, in een herenoverhemd, waaronder ze kennelijk niets anders aan heeft)* Hoe wil je je koffie lieverd?

Fabian: *(zet nog enkele corrigerende streken)* Doe maar zwart.

Adrie: De keuken hier bevat me telkens weer opnieuw. Ik vind het trouwens in z'n geheel een leuk appartement. Ik zou best wel iets vaker willen komen.

Fabian: Zodat de een of ander je hier ook nog te zien krijgt? Nee nee, hoe fijn het ook is om je bij me te hebben, maar we mogen geen risico nemen.

Adrie: *(hem door z'n haar strijkend)* Zoals je wilt, Fabian.

Fabian: Zodra ik ook maar even kan, kom ik naar huis, en jij probeert je bezoeken hier tot het uiterste te beperken.

Adrie: *(sarcastisch)* Het toppunt van een gelukkig huwelijk.

Fabian: Adrie, alsjeblieft!

Adrie: Ja ja, het is al goed. *(het schilderij bekijkend)* Hoe lang heb je nog nodig?

Fabian: Nou ja, ik denk... nee, wacht. *(draait het schilderij negentig graden)* Zo, nu is het klaar!

Adrie: Wat moet het voorstellen?

Fabian: Weet ik veel. Ik ben alleen maar de schilder. Om de betekenis van dit geklieder te interpreteren, hebben we toch zeker de beschikking over zwaar betaalde kunstcritici. Mensen, die niets anders te doen hebben, dan hun ziekelijke fantasieën op dergelijk waardeloos verfmisbruik te projecteren.

Adrie: Maar ondertussen verdien jij wel goud met die waanzin.

Fabian: (*honend*) Maar alleen, omdat de mensen "denken", dat ik de grootste kunstenaar aller tijden ben.

Adrie: Nou en? Laat ze toch in die mening. Vóór die tijd verkocht je nauwelijks 'n schilderij.

Fabian: Adrie, jij weet als geen ander, dat ik alleen maar voor de grap aan die vernissage heb meegedaan. Een idiote grap bovendien, met een even idioot (*doelt op de paarse madonna aan de wand links*) schilderij, en in een nóg idiotere verkleiding.

Adrie: Het bewijs ervoor, dat grapjassen ook beroemd kunnen worden.

Fabian: Ja, als men maar gek genoeg doet. En sinds die tijd wordt ik door iedereen Umberto Pastellini genoemd, de homofiele meesterschilder. Mijn eigen "ik" moet ik achter een façade verstoppen, zodat niemand zal ontdekken wie ik in werkelijkheid ben. Als iemand erachter zou komen, dat ik maar gewoon Fabian Mulder heet, mislukt landschapschilder en gelukkig getrouwd, nota bene ook nog met een vrouw, zou ik geen enkel schilderij meer verkopen.

Adrie: Dan laat de mensen toch in die waan.

Fabian: Ik ervaar het als een zekere vorm van prostitutie.

Adrie: Och kom, als ze zich hun eigen domheid kunnen permitteren, wie stoort het dan?

Fabian: Mij stoort het! Omdat de mensen niet "mij" waarderen, maar hun afgod Pastellini! Ik haat hem!

Adrie: Ach, zó zit dat. En wat wil je nou doen? Hem vermoorden?

Fabian: (*berustend*) Ik zal deze verschrikking morgen verkopen aan de gestoorde die ze besteld heeft, en daarna beginnen het volgende doek te verkrachten.

Adrie: (*spottend*) Zo is ie weer braaf. En binnenkort hebben we dan zoveel geld bij elkaar, dat je je weer aan de echte kunst kunt wijden. Dan sturen we Umberto Pastellini naar een Tibetaans nonnenklooster, van waaruit hij eens of twee keer per jaar opduikt om z'n nieuwste meesterwerk aan de openbaarheid prijs te geven.

Fabian: In Tibet hebben ze alleen maar kloosters voor monniken.

Adrie: Des te beter. Ik zou niet kunnen leven met de wetenschap, jou op een plek te weten met zoveel vrouwen om je heen. Ook al bestaat die plek dan ook alleen maar in onze gedachten.

Fabian: (*hoofdschuddend*) Liefje, jij en je jaloersheid!

Adrie: Wees blij, dan weet je tenminste dat ik echt van je houd. Zo, en nu ga ik eerst voor de koffie zorgen en dan voor het eten. Hoe wil je je steak?

Fabian: Steak? Als ontbijt?

Adrie: Het is al twaalf uur geweest!

Fabian: Had je dan niet allang op kantoor moeten zijn?

Adrie: Ik heb de telefoonbeantwoorder lopen met de boodschap, dat ik morgen weer bereikbaar ben. Vandaag blijf ik bij m'n beste klant.

Fabian: Zo omvangrijk is mijn boekhouding nu ook weer niet.

Adrie: Nee, maar de bedragen mogen er toch wel zijn. Zeg, heb je een groot scherp mes voor me?

Fabian: *(wijst spottend op de nis)* Daar in het magazijn.

Adrie: Een mes? Tussen al die potten, tubes en penselen?

Fabian: Ik gebruik het altijd om de tubes open te snijden, als ik er niets meer uitgeperst krijg.

Adrie: Je beurt tegenwoordig zoveel geld en toch ben en blijf je de gierigheid zelf.

Fabian: Niet gierig, maar spaarzaam. *(er wordt aangebeld)*

Adrie: *(geschrokken)* Verwacht je iemand?

Fabian: *(werpt een blik op de wandkalender)* Vandaag niet. Dat schilderij wordt pas morgen afgehaald, de veertiende. En dinsdag verwacht ik een journaliste.

Adrie: Hoe bedoel je? Vandaag is het immers dinsdag, en ook de veertiende.

Fabian: *(met blik op de kalender)* Dat kan niet!

Adrie: Fabian, die kalender is nog van verleden jaar!

Fabian: Weet ik, maar de afbeeldingen zijn zo mooi. *(er wordt weer aangebeld, zenuwachtig)* En wat doen we nu?

Adrie: *(drukt op de knop naast de gangdeur)* De visite binnenlaten natuurlijk.

Fabian: Maar het schilderij is nog niet droog en op een interview ben ik al helemáál niet voorbereid!

Adrie: Maar wegsturen kun je de mensen ook niet. Ze kunnen er immers niets aan doen, dat jij je in het jaar hebt vergist. En we hebben nog een beetje tijd, want we zitten hier op de zesde verdieping en de lift doet het niet. *(staat zijdelings naar het publiek, begint het hemd los te knopen)* Dus zullen we ons eerst maar eens een beetje toonbaar maken.

Fabian: *(naar haar zogenaamd ontbloot bovenlijf starend, ontzet)* Lieve hemel, je bent een vrouw!

Adrie: *(kijkt langs zich af, sarcastisch)* Verhip ja, nu je het zegt!

Fabian: *(trekt haar hemd bij elkaar)* Men mag je hier niet vinden! Ik ben immers 'n homo!

Adrie: Ach wat. Umberto Pastellini is 'n mietje!

Fabian: *(indringend)* Maar ik "ben" Umberto Pastellini!

Adrie: *(begrijpt het nu)* Owee, je imago is in gevaar!

Fabian: Als je maar wat weet. En zonder dat hebben we geen inkomsten meer!

Adrie: O nee, dat kan niet! *(pakt haastig haar reistas, die ook ergens ligt, en stopt er haar rondslingerende kleren in)* Geen paniek! We hebben nog minstens drie verdiepingen tijd!

Fabian: *(heeft z'n pantalon gevonden, trekt die aan)* Als dat maar goed gaat!

Adrie: *(nog kledingstukken verzamelend)* Geen probleem. Ik zal wel wat van jouw spullen aantrekken. Bovendien ligt er ook nog de baard, die je altijd aanplakt als je naar buiten gaat. En als me iemand ziet, zeggen we gewoon, dat ik je lover ben.

Fabian: *(heeft ochtendjas uitgetrokken, trekt overhemd aan, honend)* Natuurlijk! Makkelijk zat!

Adrie: *(maakt gangdeur open)* Stil even. *(luistert even, sluit de deur weer)* Ik heb een man en een vrouw gehoord.

Fabian: Dan is het die van het schilderij! Maar het kan ook de journaliste zijn, die een fotograaf heeft meegebracht!

Adrie: *(pakt zijn ochtendjas)* Kalm nu maar. Die zijn nog minstens drie trappen hiervandaan! Misschien krijgen ze wel een hartaanval vanwege het trappenlopen. Je moet altijd positief blijven denken! *(er wordt aangeklopt)*

Fabian: *(in wanhoop)* Ze hebben het overleefd en zijn er al!

Adrie: Rustig nou, het lukt je best! *(geeft hem vlug 'n kusje, dan af in de slaapkamer)* Ik ga me vlug aankleden! *(Fabian kijkt nog eens gehaast rond, ontdekt de reistas met Adries kleren, zet die vlug ergens links achter; er wordt weer aangeklopt)*

Fabian: *(roept)* Ik kom eraan! *(bij de deur, ademt diep, doet open)* Ja?

Leona: Leona Klingendael, goedendag. Ik kom voor m'n schilderij.

Fabian: Ach ja. Eh, komt u binnen. Ook goedendag.

Leona: Dank u. *(komt binnen, gevolgd door Georg; zij kijkt welwillend om zich een, hij bekijkt elk detail met afkeer; zij wil hem voorstellen)* Dit is mijn...

Georg: *(vlug onderbrekend)* Haar begeleider. De rest doet er niet toe!

Fabian: Maakt u zich geen zorgen. Ik stel geen vragen.

Georg: Des te beter. *(kijkt Fabian aan)* Ik ken u toch ergens van!

Leona: Georg, lieverd, je kunt signore Pastellini niet kennen. In het openbaar draagt hij namelijk een aangeplakte baard en 'n zonnebril. Dat is zijn kenmerk. En in feite mogen we het als een hele eer beschouwen, de grote meester nu in z'n ware gedaante te leren kennen.

Georg: *(minachtend)* Ik ben er kapot van.

Leona: *(tot Fabian)* Neemt u het Georg alstublieft niet kwalijk. De vele trappen naar boven hebben hem humeurig gemaakt.

Georg: Ik ben niet humeurig! *(tot Fabian)* Maar ik ken u tóch ergens van. Gezichten vergeet ik nooit! En anders is het vanwege uw stem, want stemmen vergeet ik ook nooit!

Fabian: *(zich terugtrekkend naar de slaapkamer)* Dat kan niet, omdat eh... momentje. *(opent de deur, roept)* Lieverd, kun je even komen?

Leona: *(met samenzweerderige knipoog)* Ah, signore Pastellini, u bent niet alleen?

Fabian: Nee. En bovendien ben ik eh... Ik bedoel, u vergist zich, want eh...

Adrie: *(op uit slaapkamer in mannenkleren, met aangeplakte baard en d'r haar onder een baseballpetje verborgen; ze beweegt zich mannelijk en spreekt met diepe stem)* En, mi amore, wat is er?

Fabian: *(tot Leona en Georg, op Adrie doelend)* Dat is meneer Pastellini!

Adrie: Wat? Dat hadden we niet...

Fabian: *(sist haar terzijde toe)* Jij bent Pastellini!

Adrie: *(slikt eens)* Natuurlijk ben ik Pastellini! Wie wil dat betwijfelen?

Fabian: *(op Leona en Georg doelend)* Die mevrouw en meneer daar.

Leona: *(enthousiast, tot Adrie)* Nee nee, nu natuurlijk niet meer. Een klein misverstandje onzerzijds, neemt u mij niet kwalijk!

Fabian: *(tot Adrie)* Weet je, schat, deze meneer hier dacht mij te herkennen en toen was hij enigszins verward, omdat hij eerst aannam, dat ik Pastellini was.

Adrie: *(heeft het begrepen)* Och nee, moet je nagaan! *(geeft Georg 'n kneepje in z'n wang, hij deinst terug)* U bent een voortvarend iemand, lijkt me zo.

Georg: Dank u. Maar eh, *(doelt op Fabian)* wie is hij dan?

Fabian: Ik eh, ik heet Luigi en ben een vriend van de fami... eh, een enge vriend van meneer Pastellini.

Leona: *(geamuseerd)* Hoe eng?

Georg: Leona, alsjeblieft! Dat zijn dingen, die ons niets aangaan.

Adrie: Ziet u wel. En nu zou u eerst eens in alle rust *(doelt erop)* uw schilderij kunnen bekijken. Wij zullen u daarvoor even alleen laten. Ik heb sowieso nog iets belangrijks met mijn "vriend" Luigi te bespreken.

Leona: Ja ja, gaat u gerust uw gang.

Adrie: Dank u, heel aardig van u. *(knijpt in het voorbijgaan Georg in z'n achterste)* Ik ben zo terug. *(met Fabian af in slaapkamer)*

Georg: Ongehoord!

Leona: Och Georg, hij is nu eenmaal artiest en 'n beetje homoseksueel.

Georg: Een smeerkees is het en honderd procent nicht!

Leona: Lieverd, als voorzitter van de commissie voor kunst en cultuur zou je best wel wat ruimdenkender mogen zijn.

Georg: Niet zo hard. Ze hoeven niet te weten wie ik ben! En bovendien ben ik ruimdenkend. Tenminste, als het om echte kunst gaat, (*met verachting om zich heen kijkend*) en niet om dit waardeloos geklieder! Ik vraag me af waarom jij per se een schilderij van zo iemand wilt hebben.

Leona: (*het schilderij bewonderend*) Omdat Pastellini op dit moment helemaal "in" is en ik met dit werk indruk denk te maken op mensen, met wie ik graag zaken wil doen. Tot nu toe heb ik nog niet veel succes bij hen kunnen boeken. Maar het zijn kunstliefhebbers. En als ze dit werk in mijn kantoor zien hangen, weet ik bijna zeker, dat ze overstag gaan.

Georg: Ach, vandaar jouw plotselinge belangstelling voor de kunst!

Leona: In mijn branche moet men flexibel zijn.

Georg: (*bekijkt het schilderij*) Maar dit doet echt wel pijn aan de ogen. En hoe is die transactie eigenlijk tot stand gekomen?

Leona: Telefonisch. Ik heb hem gebeld en gesmeekt zijn eerstvolgende schepping voor mij te willen reserveren. Maar maak je niet ongerust, later zal ik ons huwelijk met duurzamer dingen verrijken.

Georg: Leona, alsjeblieft, we kennen elkaar nog niet lang genoeg om nu al serieus aan trouwen te denken.

Leona: (*giechelend*) Ik weet, jij denkt alleen aan dat ene. (*zich tegen hem aan vlijend*) Maar ik ook!

Georg: (*maakt zich los*) Toch niet hier! Ik heb me weliswaar ziek gemeld, om samen eh, nou ja, je weet wel. Maar ik ben er als de dood voor, dat iemand ontdekt, dat ik niet echt ziek ben.

Leona: Als hoofd van het arbeidsbureau en in de kwaliteit van gemeenteraadslid, moet je je zoiets toch wel eens kunnen permitteren.

Georg: Net niet! Juist in deze functies heb ik mensen, die precies hetzelfde deden, flink de les gelezen, zelfs dusdanig, dat de kranten er al gewag van maakten. En als nu aan het licht zou komen, dat ik me van dezelfde praktijken bedien... ik mag er niet aan denken!

Leona: In geval van nood kun je nog altijd zeggen, dat je als voorzitter van de commissie voor kunst en cultuur, én als gemeenteraadslid, hier bent, om je een beeld te vormen over het werk van Pastellini.

Georg: (*opgewonden*) Met zo'n onzin ga ik toch zeker niet mijn goede naam te grabbel gooien! Vergeet niet, dat ik ook vijanden heb en die sturen me de pers op m'n nek. Ik zou hooguit kunnen zeggen, dat ik bij m'n huisarts was en jou daar toevallig heb getroffen. (*haalt agenda tevoorschijn, erin bladerend*) Moet ik alleen eens kijken of die niet toevallig met vakantie is.

Leona: Jij hoeft je toch geen zorgen te maken. De enige die dat moet doen is Pastellini.

Georg: *(in de agenda bladerend, maar half luisterend)* Hoezo?

Leona: Vanwege Frederik Fluwijn! De meesterdief, die niemand kent, nooit geweld gebruikt, nooit sporen achterlaat. Op zijn terrein een even groot kunstenaar als Pastellini. *(staat nu voor de paarse madonna)* En dit hier zou de ideale buit voor 'm zijn. De "paarse madonna", die hier zomaar open en bloot te kijk hangt. Ze is verleden week tot "het" kunstwerk van het jaar gekozen. *(dwepend citerend)* "Een miniatuur, als tegenstroming in de epochale drang der gigantomanie. Een kleinood, een orchidee in de jungle van de middelmatigheid."

Georg: Ja ja.

Leona: Heb je überhaupt gehoord wat ik zei?

Georg: *(nog steeds bladerend, als 'n automaat)* Schilderij. Epochale gigantomanie. Frederik Fluwijn. Even groot kunstenaar als Pastellini. Ik vergeet nooit iets!

Leona: *(dromend bij de madonna)* Dit zou iets zijn voor op m'n kantoor. Maar ik moet vrezen, dat bruintje het niet kan trekken.

Adrie: *(op uit slaapkamer)* Scusi, dat ik u heb laten wachten.

Leona: Geen probleem. *(op het grote doek doelend)* Grandioos!

Adrie: Si. Maar het is nog niet droog.

Leona: Ja, dat zie ik. Maar het is een meesterwerk! Hoe heet het?

Adrie: Eh, morgendauw!

Georg: *(sarcastisch)* En hoe, als het droog is?

Adrie: Scusi?

Leona: *(knikt nee tegen Georg, tot Adrie)* Het is in elk geval geweldig!

Adrie: *(wil hen kwijt)* Maar in deze toestand kunt u het niet meenemen. Zult u morgen of overmorgen nog eens moeten terugkomen. *(begint hen al naar de gangdeur te dirigeren)*

Leona: *(zich bevrijdend)* Nee, dat kan niet zeg. Ik heb voor vanavond al een paar kennissen uitgenodigd om de nieuwe aanwinst te komen bewonderen.

Adrie: Het spijt me heel erg, maar ik zie echt geen andere mogelijkheid.

Leona: *(laat hem zien)* Signore Pastellini, kijkt u eens. Dit is de cheque voor het bedrag, dat we zijn overeengekomen. Maar ik doe er nog eens vijfduizend bij, als u ervoor zorgt, dat ik het nu kan meenemen.

Adrie: *(krijgt dollartekens in haar ogen, er al naartoe)* Op de badkamer heb ik een föhn. Daarmee zullen we het zó droog hebben! Momentje! *(af)*

Leona: Zie je wel, geld doet wonderen!

Georg: *(ongeduldig)* Alsjeblieft zeg, laat ons liever gaan!

Leona: *(vriendelijk tikje tegen z'n wang)* Niet zonder schilderij, lieverd.

Georg: *(wil gaan)* Oké, maar daar heb je mij toch niet bij nodig.

Leona: Alsjeblieft, Georg, hier is toch niemand die je kan verraden!

Adrie: *(op uit badkamer, al richting keuken)* Ik kan de föhn nergens vinden, maar in de keuken heb ik nog een straalkacheltje. Daarmee gaat het nog vlugger.

Georg: Hoe vlugger, hoe beter.

Adrie: Ha, nu weet ik eindelijk ook waarvan ik u ken. U bent die grapjas van de tv, nietwaar? Daar zegt u dat ook altijd. *(af)* Ik zal me in elk geval haasten.

Georg: *(verachtelijk)* Grapjas! Zo'n onbeschoftheid! Net zo onbeschoft als om voor dit *(doelt op het schilderij)* weerzinwekkend geknoei zoveel geld te vragen. Dat is geen kunstenaar, maar een ordinaire dief! *(ziet Leona naar de gangdeur gaan)* Waar ga je naartoe?

Leona: De huisbaas opzoeken, om hem te zeggen wat vaart achter de reparatie van de lift te zetten. Ik wil niet, dat je het schilderij laat vallen, als je er al die trappen mee af moet.

Georg: Verwacht je ook nog van me, dat ik dat afschuwelijke ding draag?

Leona: *(spottend)* In geval van nood kun je je erachter verbergen. *(trekt de deur open)*

Carol: Ha, ik wilde net aankloppen. Goedendag.

Leona: Ja, en?

Carol: *(geeft haar 'n kaartje)* Carol Havenith, van de Nieuwsbode.

Georg: *(roept geschrokken)* Nieuwsbode? *(gaat zo staan, dat Carol z'n gezicht niet kan zien)*

Carol: Ja, ik heb een afspraak met meneer Pastellini. Er kwam beneden net iemand naar buiten en toen ben ik maar meteen...

Leona: Dan komt u binnen. *(Carol doet dat)* Ik moet even weg, maar we zullen elkaar daarna nog wel zien. *(af)*

Carol: *(tot Georg)* Dan bent u zeker meneer Pastellini?

Georg: *(afgewend)* Nee nee, ben ik niet!

Carol: U komt me niettemin toch bekend voor.

Georg: Dat eh, dat kan best, omdat ik ook werkelijk bekend ben.

Carol: Ach, dan bent u ook een kunstenaar? Een schilder soms, net als meneer Pastellini?

Georg: Eh, nee, Eigenlijk iets anders.

Carol: Iets anders? Neemt u mij niet kwalijk, maar wie bent u dan?

Georg: *(men ziet 't hem verzinnen)* Ik eh... ik ben Frederik Fluwijn.

Carol: *(verrast)* Frederik Fluwijn?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto